

Sygn. akt: I C 331/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Tadeusz Trojanowski
Protokolant:	starszy protokolant sądowy Anna Szpręgiel

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2016 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa J. C.

przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Aresztu Śledczego w G.

o zapłatę

1. oddala powództwo;
2. odstępuje od obciążania powoda kosztami postępowania.

Sygn. akt I C 331/13

UZASADNIENIE

Powód J. C. po ostatecznym sprecyzowaniu żądania wniósł o zasądzenie kwoty 80 000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 5000 zł na rzecz Fundacji (...) wyznaczonej przez Sąd.

W uzasadnieniu wskazał, iż kwoty 80 000 zł domaga się tytułem zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych polegających na narażeniu na utratę zdrowia oraz nękanie psychiczne i fizyczne przez funkcjonariuszy pozwanego Aresztu. W pozwie powód wskazał, iż w celach brakował wolnej przestrzeni umożliwiającej poruszanie się po celi więcej niż jednej osoby. W celach utrzymywał się nieprzyjemny zapach, nie były one wentylowane, niedostatecznie oświetlone. Cele były zawilgocone, zagrzybione; środki czystości były wydawane w niedostatecznej ilości. Podawane mu wyżywienie było niedoważone, nie nadające się do spożycia, niezgodne z jego dietą. W celach miało być wyłączane ogrzewanie po godzinie 15. Powód zarzucił pozwanemu Aresztowi zbyt częste przenoszenie do innych cel, co miało generować konflikty z innymi osadzonymi, nerwową atmosferę wśród współosadzonych. Spacerów oraz zajęć w świetlicy były w niewystarczającej ilości. Powód zarzucił niewłaściwe postępowanie funkcjonariuszy pozwanego aresztu w trakcie bójki z 2 stycznia 2013 roku z osadzonym A. P., nie udzielenie pomocy medycznej w trakcie domniemanego załamania w dniu 19 sierpnia 2013 roku, zabranie mu leków na nadciśnienie w trakcie przeszukiwania celi, niezalecenie grypy skutkujące problemami kardiologicznymi. Nadto powód zarzucił wprowadzenie w błąd Sądu wydającego wyrok łączny w jego sprawie w trakcie sporządzania opinii. Powód został niesłusznie ukarany za bójkę karą dyscyplinarną.

Pozwany w odpowiedzi wniósł o oddalenie powództwa oraz obciążenie powoda kosztami procesu.

W uzasadnieniu wskazał, iż powód nie wykazał spełnienia przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego tj. krzywdy (szkody), bezprawnego działania pozwanego, związku przyczynowego między bezprawnym działaniem oraz krzywdą (szkodą). Powód podniósł zarzut częściowego przedawnienia roszczeń za okres do 25 listopada 2010 roku (art. 442¹ kc). W zakresie nieprzedawnionym pozwany wskazał, że cele w jakich przebywał powód nie były przeludnione. Cele były wyposażone w sprzęt kwaterunkowy zgodnie z rozporządzeniem z 17 października 2003 roku w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w zakładach karnych oraz aresztach śledczych. Podkreślił, iż cele są prawidłowo oświetlone, kąciki sanitarne zapewniają zachowanie intymności. W celach nie występuje zagrzybenie. Ewentualne zawilgocenie występuje za sprawą nieprawidłowego użytkowania cel przez osadzonych. Cele są odpowiednio wentylowane oraz ogrzewane. Osadzeni mogą odbywać kąpiel zgodnie z rozporządzeniem w sprawie regulaminu organizacyjno – porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności. W celach jest generalnie zimna woda którą można podgrzać w czajniku. W celach można dokonywać przepierek odzieży, montowane są w nich suszarki do bielizny. Wyżywienie jest zgodne z obowiązującymi normami co do kaloryczności, odpowiedniej ilości warzyw oraz niezbędnej ilości składników odżywczych. Temperatura posiłków jest odpowiednia, sprawdzana termometrem. Każdy osadzony ma możliwość zakwestionowania jakości posiłków. Odnośnie zajścia z 2 stycznia 2013 roku pozwany podniósł iż brak jest związku pomiędzy niewłaściwym działaniem powoda a uchybieniami jednego z funkcjonariuszy SW. Postępowanie przygotowawcze w tym przedmiocie zostało umorzone. Odnośnie zasłabnięcia z 19 sierpnia 2013 pozwany wskazał, iż powód tego faktu nie zgłosił więziennej służbie zdrowia. Nie potwierdziło się nadto, iż powodowi zabrano lekarstwa.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód J. C. w pozwanym areszcie przebywał w okresie od 26 listopada 2009 roku do 22.06. 2010 r., 26.06.2010 – 10.11.2010, 4.12.2012. do 15.11.2013 kiedy został przetransportowany do ZK K.. W dniu 16 grudnia 2013 roku został przetransportowany ponownie do pozwanego Aresztu, gdzie przebywa do chwili obecnej. Koniec odbywanej przez niego kary przypada na 6 listopada 2016 roku. W okresie pobytu przebywał w celach 422, 319, 303 (dwukrotnie), 318, 316, 321 (dwukrotnie), 305 (dwukrotnie), 323, 403, 423, 308. Były to cele 2 (316,321, 423),3 (403),4 (305, 308,318,319, 323), 5 (303) oraz 6 osobowe (422). W okresie objętym pozwem cele były zapełnione w 100 %; nie dochodziło do przeludnienia. Zmiany celi mieszkalnej (częste przenoszenie powoda do innych cel) w której przebywał powód były podyktowane względami penitencjarnymi. Powód został zakwalifikowany do grupy i podgrupy klasyfikacyjnej R-1/p tj. jako recydywista penitencjarny odbywający karę pozbawienia wolności w systemie programowego oddziaływania w zakładzie karnym typu zamkniętego.

Odnośnie warunków bytowych w pozwanym areszcie ustalono, iż podawane osadzonym wyżywienie składa się z trzech posiłków. Spełnia ono wymagania co do kaloryczności (2600 kcal), proporcje białek, cukrów i tłuszczów, zawartości warzyw (300 g). Gotowane są w kuchni aresztu. Posiłki ciepłe przenoszone są one pod cele w termosach i tam wydawane są one pod celą osadzonym którzy dysponują naczyniami oraz sztućcami.

Cele wyposażone są zgodnie z przepisami rozporządzenia z 2003 roku (stolik, krzesła, miska, wiaderko, szufelka, zmiotka, szczotka WC, wieszak, półka pod telewizor, lusterko, suszarka).

Kąciki sanitarne są oddzielone od celi w sposób trwały konstrukcją z kątowników oraz płyty paździerzowej. Zabudowane są do wysokości 1,85 m. W niektórych celach rozpoczęto zabudowywanie do pełnej wysokości. W tych celach wykonuje się wentylację grawitacyjną lub mechaniczną. W celach są dwa otwory wentylacyjne prowadzące na korytarz. Można je wietrzyć poprzez otwieranie okna. Ewentualne zawilgocenia wynikają z niewłaściwego użytkowania celi np. na skutek prania rzeczy podlegających wymianie.

Cele są oświetlane za pomocą jarzeniówek. Powoli przechodzi się na oświetlenie ledowe, energooszczędne. Normy oświetlenia (100 luksów, 200 luksów w miejscu do czytania). W celach jest generalnie zimna woda. Można zagrzać wodę w czajniku. Osadzonemu przysługuje jedna ciepła kąpiel w tygodniu. Dopuszczalne jest przeszukiwanie cel.

W razie ujawnienia lekarstw niewiadomego pochodzenia są one – po konsultacji z więzienną służbą zdrowia - pozostawiana bądź konfiskowane.

Skazani przy przyjęciu są rozmieszczani w celach z uwzględnieniem grup klasyfikacyjnych określonych w kkw. Areszt dokłada starań by nie dopuszczać do zetknięcia się np. podczas spacerów czy zakupów w kantynie osadzonych z różnych grup np. recydywistów z odbywającymi karę pozbawienia wolności po raz pierwszy. Osadzeni są przenoszeni po celach w zależności od potrzeb. Wpływ na to ma brak akceptacji wśród współosadzonych, zmiana deklaracji co do palenia/niepalenia papierosów. Dnia 2 stycznia 2013 roku doszło do bójki między powodem a osadzonym o nazwisku P., który był przewodnikiem całego zajęcia. Do bójki doszło gdy powód oraz osadzony P. zostali zostawieni przed salą widzeń bez nadzoru a osadzony P. usiłował wyrwać powodowi z ręki paragon z kantyny. Obaj więźniowie zostali dyscyplinarnie ukarani. Powód został ukarany odebraniem prawa do paczki żywnościowej na okres trzech miesięcy. Powód odwoływał się od kary dyscyplinarnej jednakże Sąd Penitencjarny utrzymał decyzję o ukaraniu. Powód składał skargę na postępowanie funkcjonariuszy w trakcie zajęcia i w tym zakresie (...) w K. przyznał powodowi rację gdyż osadzony P. był z innej grupy spacerowej i nie powinien znaleźć się w jednym miejscu z powodem. Nie potwierdzono natomiast zarzutów powoda odnośnie sposobu sprawowania opieki medycznej oraz sposobu załatwiania jego próśb zawartych w skardze. Postanowieniem z 29 marca 2013 roku dochodzenie w sprawie uszkodzenia ciała powoda zostało umorzone na zasadzie art. 17 par. 1 pkt kpk.

W dniu 19 września 2013 roku wychowawca powoda sporządził opinię kierowaną do SR w Tarnowskich Górach do wyroku łącznego w sprawie II K 307/13. W opinii znalazła się omyłkowa informacja o odbywaniu przez powoda kary w systemie zwykłym a nie w systemie programowego oddziaływania. Za tą omyłkę powód został przeproszony w piśmie z 22 lipca 2013 roku (k. 427 - 428).

Powód leczył się w Areszcie z powodu nadciśnienia tętniczego. Otrzymywał leki hipotensyjne. W trakcie badania okulistycznego rozpoznano u niego angiopatię nadciśnieniową I/II stopnia. Ciśnienie tętnicze utrzymywało się w prawidłowych wartościach. Jego zmiany (wahania) nie miało związku z przenosinami powoda do innych cel. Raz doszło do przeszukania celi w której przebywał powód . Powód zarzucał, że jego lekarstwa te zostały zarekwirowane. Powód złożył skargę na to działanie funkcjonariuszy lecz nie została ona uwzględniona. Składał zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa lecz śledztwo w tej sprawie zostało umorzone postanowieniem z 22 października 2013 roku (k. 104) albowiem nie zdołano jednoznacznie ustalić, by doszło do zabrania lekarstw. W dniu 19 sierpnia 2013 roku w godzinach wieczornych powód zakrztusił się oraz zwymiotował w celi. W dniu następnym zgłosił się do lekarza który przepisał mu lekarstwa na okres 5 dni. Powód nie zgłaszał lekarzowi w tym czasie innych dolegliwości. Postępowanie w sprawie nieudzielenia mu pomocy medycznej umorzono wyżej wskazanym postanowieniem z 22 października 2013 roku

Powód składał szereg skarg m. in. na częste zmiany cel, co skutkowało miało konfliktami ze służbą więzienną, agresją, negatywnym wpływem na psychikę wśród współosadzonych. Powód zarzucał, iż celowo jest umieszczany w celach bez telewizora oraz że ogranicza mu się prawo do korzystania z rozmów telefonicznych. Skargi te były załatwiane odmownie.

(dowody: dokumentacja dołączona do pozwu k. 9 - 20; dokumentacja dołączona do odpowiedzi na pozew: notatka służbowa kierownika działu penitencjarnego k. 54 - 55, korespondencja stron k. 56 - 57, projekt oceny okresowej z 25.01.2013 roku wraz z notatkami wychowawcy k. 58 - 60, sprawozdanie z czynności wyjaśniających z 18.10.2013 roku k. 61 - 64, pismo (...) w K. z 21.11.2013 roku k. 65, postanowienie PR G. 1 Ds. 115/13 k. 66, notatka służbowa kierownika ambulatorium z 17.01.2013 roku k. 67, kopia dokumentacji medycznej k. 68 - 75, notatka dowódcy zmiany z 18.10.2013 roku, notatka oddziałowego z 18.10.2013 roku, odpowiedź Dyrektora (...) w K. z 17.10.2013 roku; zeznania świadków: M. G. k. 175, D. G. (1), D. W. k. 282, , P. N. (1) k. 337 - 338, M. J. (1) k. 282, R. N. (1) k. 293 - 294, A. S. k. 412, S. W. k. 412, T. N. k. 412, przesłuchanie stron k. 608 - 611, 674;)

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Powód dochodził roszczenia o zadośćuczynienie z tytułu naruszenia dóbr osobistych. Zgodnie z art. Art. 448 kc w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Według art. 24 par. 1 i 2 kc ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Jeżeli skutek naruszenia dobra osobistego została wyrządzona szkoda majątkowa, poszkodowany może żądać jej naprawienia na zasadach ogólnych.

Z kolei według art. 417² kc jeżeli przez zgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej została wyrządzona szkoda na osobie, poszkodowany może żądać całkowitego lub częściowego jej naprawienia oraz zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, gdy okoliczności, a zwłaszcza niezdolność poszkodowanego do pracy lub jego ciężkie położenie materialne, wskazują, że wymagają tego względy słuszności.

Do przesłanek odpowiedzialności na podstawie art. 448 k.c. zalicza się: naruszenie dobra osobistego, powodujące szkodę niemajątkową oraz związek przyczynowy między tym naruszeniem a szkodą niemajątkową, która spowodowana jest naruszeniem (por. G. Bieniek (w:) Komentarz..., s. 452) a także wina sprawcy naruszenia dobra osobistego – zarówno umyślna, jak i nieumyślna, w tym nawet culpa levissima, czyli podstawą tej odpowiedzialności jest nie tylko bezprawne, ale także zawinione działanie sprawcy naruszenia dobra osobistego. Za przyjęciem, iż wina jest przesłanką odpowiedzialności na podstawie wyżej wskazanego przepisu przemawia usytuowanie art. 448 k.c. w obrębie tytułu VI „Czyny niedozwolone”, dla których podstawową zasadą odpowiedzialności jest wina. Gdyby uwzględnienie żądania pieniężnego zależało wyłącznie od bezprawności naruszenia dobra osobistego, instytucja ta umieszczona zostałaby w części ogólnej kodeksu cywilnego, w obrębie art. 24 k.c.

Zgodnie z art. 4421 par. 1 kc Roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Powód jako okres objęty pozwem wskazał okresy 26 listopada 2009 roku - 22.06. 2010 r., 26.06.2010 – 10.11.2010, 4.12.2012. do 15.11.2013, od 16 grudnia 2013 do chwili obecnej. Pozew został wniesiony dnia 25 listopada 2013 roku (data złożenia w ZK K.) Biorąc pod uwagę treść art. 442¹ par. 1 kc oraz najkorzystniejszą dla powoda chwilę powzięcia wiadomości o krzywdzie oraz sprawcy Sąd uznał podniesiony przez powoda zarzut przedawnienia za okres 26 listopada 2009 – 25 listopada 2010 za zasadny. Roszczenie o zadośćuczynienie za wyżej wskazany okres pobytu uległo przedawnieniu trzyletniemu.

Ciężar dowodzenia zachodzenia przesłanek odpowiedzialności pozwanego spoczywa, zgodnie z art. 6 kc, na stronie powodowej z tym, że domniemuje się bezprawność działania wskazywanego sprawcy. W ocenie Sądu brak było jakichkolwiek przesłanek do przyjęcia odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa a tym samym do uwzględnienia powództwa w jakimkolwiek zakresie.

Na taką odpowiedzialności nie wskazują zeznania samego powoda. Powód nie zakwestionował historii swojego osadzenia, metrażu cel. Zwrócić uwagę należy, iż powód w swoich zeznaniach wskazywał, iż najgorszym razie obsada w celach była pełna. Nie twierdził natomiast, iż były one przeludnione a to nie jest to samo. Utrzymywanie pełnej obsady w celach nie jest przeludnieniem i wyklucza bezprawne działanie pozwanego w tym zakresie. Nie wykazał powód, by układ cel (rozkład wyposażenia) uniemożliwiał osadzonym (w tym jemu) swobodne poruszanie się, że znajdujące się w celi łóżka nie zapewniały należytego komfortu podczas snu. Nie zostało wykazane, by stosowane w celach oświetlenie było dla powoda szkodliwe, niezgodne z obowiązującymi normami, by były problemy z ogrzewaniem w celach, by w okresie zimowym po godzinach pracy funkcjonariuszy Aresztu odcinano dopływ ciepłej wody do grzejników. Nie

zostało udowodnione, że cele były zawilgocone bądź zagrzybione, że wentylacja w celach nie funkcjonowała, za sprawą czego prane przez powoda rzeczy nie schły, śmierdziały bądź zatechły. Odnośnie wyżywienia nie zostało wykazane, by było ono złej jakości a jego temperatura była nieodpowiednia. Powód nie zaprzeczył by miał możliwość kwestionowania jakości posiłków.

Powód w zasadzie potwierdził fakt zabudowania kącika sanitarnego na wysokości 1,85 m. Nie uznano za naruszające dobra osobiste powoda faktu, iż przy wchodzeniu do kącika sanitarnego powód uderzał się głową o kątownik. W ocenie Sądu jest to dopuszczalna niedogodność mieszcząca się w standardach odbywania kary pozbawienia wolności, zwłaszcza że powód jest jest wysoki i dużej postury (k.672). Podobnie należało postąpić z zarzutami braku ciepłej wody w celi czy zbyt rzadkich kąpeli. Stawający w sprawie świadkowie strony pozwanej fakty takie potwierdzili tym niemniej były one zgodne z postanowieniami kkw oraz rozporządzenia z 2003 roku. Uznać przy tym należy, iż nie zostało udowodnione, że temperatura w łaźni w czasie kąpeli tygodniowych była nieodpowiednia. Dostarczana przez pozwanego areszt środki czystości były również wydawane w ilości zgodne z rozporządzeniem z 2003 roku.

Powód nie wykazał, by skargi jakie składał były załatwiane w sposób stronniczy. Takiej stronniczości nie dopatrzył się również Sąd. Powód sam zaprzecza temu zarzutowi wskazując, iż jego skarga w sprawie bójki z osadzonym P. została załatwiona z jego punktu widzenia pozytywnie (był usatysfakcjonowany sposobem jej załatwienia). Nie wykazał nadto powód, by przeszukanie celi doprowadziło do zabrania lekarstw znalezionych podczas przeszukania i by miało to znamiona bezprawności. Zauważyć należy, że służba więzienna pa prawo kontrolować cele w poszukiwaniu medykamentów niewiadomego pochodzenia i działania takie nie mają znamion działania bezprawnego oraz zawinionego.

Powód nie wykazał, by opieka medyczna nad nim była prowadzona w sposób niewłaściwy, że w sposób bezprawny odmówiono mu sfinansowania badań UKG serca, badanie dna oka oraz EKG oraz że wyrażono zgodę na te badania dopiero po wniesieniu skargi. Nie wykazał powód, iż opisywany przez niego stan zdrowia był efektem pobytu w pozwanym Areszcie tj. że zwapnienie w przedsiönku jest skutkiem niezaleczonej w pozwanym areszcie grypy. Nie zostało nadto wykazane, by służba zdrowia pozwanego aresztu oraz funkcjonariusze aresztu zachowywali się niewłaściwie podczas domniemanego zaślabnięcia powoda w dniu 19 sierpnia 2013 roku. Powód czerpie wiedzę o zachowaniu funkcjonariuszy z zeznań współosadzonych a o zaślabnięciu nie powiadomił lekarza więziennego. Z zapisu w dokumentacji medycznej powoda wynika, iż powód się zakrztusił (zapis w książeczce z 20 sierpnia 2013 roku) oraz z wymiotował a następnego dnia czuł się dobrze. Nie zostało jednoznacznie potwierdzone zagarnięcie lekarstw w celi na jego szkodę.

Odnosząc się do pozostałych dowodów wskazać należy, iż zeznania świadków D. G., D. W., M. J. są w ocenie Sądu zbyt ogólnikowe. Świadczenie ci pomimo szczegółowych pytań Sądu nie podali konkretnych informacji uzupełniających się z pozostałym materiałem dowodowym pozwalających na przyjęcie odpowiedzialności pozwanego. Zeznania świadków R. N. oraz P. N. również nie potwierdziły w sposób jednoznaczny twierdzeń powoda.

Świadczenie będący z powodem w celi nie potwierdzali wszystkich zarzutów powoda; nie zgłaszano uwag co do ogrzewania, warunków kąpeli czy możliwości składania pism. Świadek J. wprawdzie podał, że z kącika sanitarnego dochodził nieprzyjemny zapach ale podał, że kąciki te miały zabudowane drzwi; świadek ten podał, że funkcjonariusze zachowywali się wobec powoda prowokująco, podając przykład iż mówili mu że nie mają czasu załatwić jego wniosków, zaznaczyć należy iż z akt wynika że tych wniosków powód składał znaczną ilość, większą niż inni osadzeni. Świadczenie rozbieżnie opisywali zdarzenie kiedy powód miał zaślabnąć- sam powód wiedzy własnej o tym zdarzeniu nie miał. Świadek G. zeznał, że funkcjonariusze weszli do celi, jeden z nich dotknął nogą powoda i wyszli; powód miał wtedy nieprzytomny leżeć w wymiocinach, które potem sprzątnęli współosadzeni. Świadek N. z kolei nie kojarzył takiego zdarzenia i zeznał, że między powodem a funkcjonariuszami dochodziło do drobnych utarczek słownych, ale nie było to nic warte zapamiętania. Przeszukania cel odbywały się częściej gdy osadzeni coś przeskrobali. Świadek R. J. w dniu 20 stycznia 2015 roku oświadczył, że nie może zeznawać w sprawie powoda, a kolejne próby jego przesłuchania nie doszły do skutku, aż do zamknięcia rozprawy (art.242 kpc); próby przesłuchania Ł. W. także okazały się bezskuteczne. Świadek W. nieco inaczej opisał zdarzenie w celi gdy powód miał stracić przytomność:

powód leżał, leżał i zaczął powoli dochodzić do siebie, wezwani funkcjonariusze weszli wówczas by sprawdzić co jest grane. Świadcowie powołani przez stronę pozwaną zaprzeczali wersji powoda. Nie została ona udokumentowana. W dokumentacji medycznej jest zapis, że powód się zakrztusił, zwymiotował a następnego dnia czuł się dobrze, taki zatem stan faktyczny przyjęto w sprawie. Mało prawdopodobnym wydaje się, że funkcjonariusze zlekceważyliby nieprzytomnego człowieka wiedząc, jakie konsekwencje mógłby spowodować np. zgon takiej osoby, a hipotetyczne dotknięcie nogą nie wywołało-dla powoda, który tego nie pamiętał leżąc w wymiocinach- żadnych negatywnych skutków.

Powód zatem nie wykazał w ogóle, by był osadzony w warunkach przeludnienia. W pozostałym zakresie, odnośnie zarzucanych złych warunków bytowych, nienależytej opieki lekarskiej, nieodpowiednim zachowaniu funkcjonariuszy pozwanego aresztu również nie wykazał zaistnienia żadnej z przesłanek odpowiedzialności pozwanego z art. 448 kc. Mając powyższe na uwadze należało uznać, że nie zachodzą po stronie pozwanego Aresztu przesłanki odpowiedzialności określonej w art. 448 kc oraz art. 24 kc. Wobec ustalenia, iż pozwany Areszt wykonywał władzę publiczną zgodnie z prawem a pomiędzy wykonywaniem władzy a stanem zdrowia powoda nie stwierdzono związku przyczynowego Sąd nie mógł badać, czy względy słuszności przemawiają za uwzględnieniem powództwa na podstawie art. 417² kc. Nadmienić można, że nie zachodzą także przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej.

Podkreślić należy, iż powód jako osoba przebywająca w warunkach izolacji więziennej, dodatkowo jako recydywista, musi zdawać sobie sprawę z ograniczeń i dolegliwości, jakie się z tym wiązały (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2007r., wydany w sprawie o sygn. akt II CSK 269/07, LEX 315849), a wszakże były następstwem jego zachowania. Co do warunków w jakich przebywał powód podkreślić należy, iż nie wykazał na naruszenia jego praw; w swoich zeznaniach generalnie podtrzymał zarzuty z pozwu, jednakże nie udowodnił innymi środkami, by polegały one na prawdzie. Jego zeznania, jak wyżej wskazano, nie zostały potwierdzone żadnymi innymi dowodami. Podnieść należy, iż przepisy kodeksu karnego wykonawczego przewidują szczególną drogę do dochodzenia ochrony praw skazanych określonych w tym kodeksie. Zgodnie z art. 7 i 34 k.k.w., skazany może zaskarżyć do sędziego penitencjarnego oraz do sądu penitencjarnego decyzje wydane m.in. przez dyrektora zakładu karnego z powodu ich niezgodności z prawem. W tym trybie następuje zatem stwierdzenie, czy decyzja dyrektora zakładu karnego o pozbawieniu skazanego jakiegoś przysługującego mu uprawnienia była zgodna z prawem. W tym trybie następuje także badanie merytorycznej zasadności takich decyzji, które są wydawane w celu zapewnienia bezpieczeństwa i realizacji zadań wychowawczo-resocjalizacyjnych ciążyących na administracji zakładu karnego. Sąd cywilny w sprawie o naruszenie dóbr osobistych skazanego nie może oceniać, czy dyrektor zakładu karnego, odmawiając przyznania skazanemu określonego w przepisach kodeksu karnego wykonawczego uprawnienia, działał zgodnie z prawem. Do oceny tej uprawniony jest sędzia lub sąd penitencjarny w razie odwołania się skazanego od decyzji dyrektora lub podjęcia działania z urzędu. Dopuszczenie badania tych kwestii przez sąd w sprawie o naruszenie dóbr osobistych skazanego oznaczałoby nie tylko dopuszczenie dwutorowości postępowania sądowego w zakresie nadzoru nad wykonywaniem kary pozbawienia wolności, lecz także prowadziłoby do pozbawienia znaczenia przyjętego przez ustawodawcę trybu postępowania i oddziaływania sędziego i sądu penitencjarnego na skazanego osadzonego w zakładzie karnym. Gdyby skazany, pozbawiony przez dyrektora zakładu karnego pewnych uprawnień przewidzianych w kodeksie karnym wykonawczym, mógł - bez zaskarżenia takiej decyzji w trybie przewidzianym w tym kodeksie - skutecznie dochodzić ochrony bezpośrednio przed sądem cywilnym w procesie o naruszenie dóbr osobistych, to przewidziany i uregulowany w kodeksie karnym wykonawczym tryb postępowania penitencjarnego nie tylko nie mógłby spełniać funkcji zakładanych przez ustawodawcę, lecz w istocie straciłyby rację bytu (wyrok SN z 22 lutego 2012 roku IV CSK 276/11).

Wobec powyższego powództwo należało oddalić. O kosztach procesu orzeczono na zasadzie art. 102 kpc mając na uwadze sytuację powoda, osoby cierpiącej na opisane schorzenia, bez majątku i bez źródeł dochodu..